

O blízkosti, touze a skutečné intimitě: Proč záleží na načasování

Mluvila jsem o rozdílu mezi láskou, intimitou a tím, jak byl původně stvořen jejich smysl. A možná ti to přiblížím na příkladu, který není nijak výbušný.

Když jsem kojila všechny své syny, vždy jsem čekala, dokud mě sami nepožádali, abych přestala. Ardon přestal ve dvou a půl letech. Tehdy jsme byli chudí, hodně jsme cestovali, takže jsem nechtěla zavádět jiné jídlo dřív, než jsem jim ho mohla dávat pravidelně. A stejně tak vnímám i sexuální věci — jako **apetit**. Něco, co by se **nemělo probouzet dřív**, než jsi připraven(a) ten apetit **naplňovat pravidelně**.

Nepatříčně probuzená touha přináší neklid

Když jsi ženatý nebo vdaná, nechceš rozvíjet sexuální apetit odděleně. Můžeš se na manželství těšit, můžeš po svém partnerovi toužit, ale jakmile **touhu probudíš ve špatném čase**, to, co se v tobě vyvine, **není zdravé**. Je to apetit chůče. Je to apetit, který si bere. Není to touha po dávání.

Co si myslíme o masturbaci — i v manželství

Slyším hodně křesťanů mluvit o masturbaci — u svobodných, ale i v manželských párech. Mnozí říkají: „Je to dar.“ Ale já ti řeknu tohle:

S Johnem věříme, že **když jsme dlouho od sebe**, máme právo si navzájem **dát svou vášeň**, až se zase sejdem. Nehodláme ji „utrácet“ o samotě, bez toho druhého. Pokud **nemáš sebekontrolu**, pak bys **neměl být od svého manžela nebo manželky tak dlouho pryč**.

A co je špatného na tom **někoho postrádat**? Co je špatného na tom **toužit po někom**? Když mi manžel zavolá a řekne: „Chybíš mi, nemůžu se dočkat, až tě budu držet,“ vím, co tím myslí — **chybí mu blízkost, fyzická intimita**.

Proč bychom měli tuto vášeň „utrácet“ sami pro sebe, když ji můžeme **sdílet spolu**?

Co říct svým dětem o osamělosti a touze

Rozumím tomu, že někdo řekne: „Jsem svobodný, cítím se osaměle.“ I svým synům jsem říkala:

„Masturbace? Lidé se ptají — je to hřích, nebo není? Já ti řeknu tohle: je to **stín**. Něco, co se děje **ve tmě**. Něco, co překročí hranici mezi tebou a tvou budoucí ženou, nebo tvým budoucím manželem. A hlavně: naučí tě **brát, ne dávat**.“

A právě proto bychom měli mluvit o intimitě jako o **něčem, co se buduje mezi dvěma lidmi**. Ne: „Já si budu rozvíjet svou intimitu tady, ty si buduj tu svou tam, a pak uvidíme, jestli si sedneme.“

Ne. Tu **blízkost budujete společně**. A to znamená, že spolu **mluvíte**. Umíte si říct: „Tohle se mi nelíbí,“ nebo „Toto je pro mě krásné.“ Umíte **komunikovat**, protože nečekáte, že váš partner je kouzelník, který musí všechno uhodnout.

Proč se stydíme tam, kde bychom se měli otevírat

Přijde mi zvláštní, že je tolik písní a filmů plných sexuálně otevřených témat — a to se považuje za „normální“. Ale když přijde na manželství, najednou si **neumíme o těch věcech říct ani mezi sebou**. A právě to bychom měli změnit.